

THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: DIE MAN WAT MY GESIEN HET

Ek was nooit gelukkig genoeg om 'n mentor te hê nie.

Die eerste sewe-en-twintig jaar van my lewe het ek byna uitsluitlik vroue teëgekom. Vroue van elke temperament, elke sensitiwiteit, elke intellektuele en menslike statuur. Miskien wou die lewe my net aan 'n elementêre waarheid herinner: ek was ook die seun van 'n vrou. En watter seun.

Toe kom 1992.

'n Politieke veldtog, gebou rondom 'n entrepreneur uit Cosenza in die onderwyssektor wat later teen alle verwagtinge 'n lid van die Italiaanse Parlement sou word, het die koers van baie dinge verander. Nie weens die politiek self nie, maar weens die mense wat ek die geleentheid gekry het om te ontmoet. Hulle was dit wat die deur na moontlikhede oopgemaak het.

Ek was 'n nuweling in 'n wêreld wat op behoort gebou is. Niemand kon verstaan waar ek vandaan kom nie.

Die vraag was altyd dieselfde.

“Waarom het niemand hom ingewy nie? Waarom het niemand hom onder hul vlerk geneem nie?”

Hulle het my gesien as 'n ruwe klip waaraan nog niemand gewerk het nie.

Uit verskillende rigtings het uitnodigings, toenaderings en voorstelle gekom. Hulle het dikwels ontstaan in kringe wat min te doen gehad het met kultuur, geskiedenis of egte innerlike groei. Dit was wêrelde wat deur onderdanigheid, oorheersing en die blote uitoefening van mag in stand gehou is.

Ek het hulle met respek waargeneem, maar van 'n afstand.

Daar was kamers wat ek nie wou binnegaan nie.

En ek het hulle nie binnegegaan nie.

Toe kry ek een dag 'n oproep.

Dit was Gino Domanico, 'n ware meester van die lewe.

As universiteitsprofessor wat gekies het om hom aan onderrig te wy, het hy daardie seldsame elegansie van kommunikasie gehad wat nie geleer en nie nageboots kan word nie. Ná net 'n paar oomblikke van gesprek het ek iets verstaan wat destyds vir my absurd gelyk het en wat ek vandag nog glo:

Ek het pas die man ontmoet aan wie ek 'n belangrike deel van my groei sou toevertrou.

Hy het my vir aandete uitgenooi.

Dit was nooit 'n hofmakery nie, ook nie 'n formele les nie. Gino het 'n besondere gawe gehad: hy kon siele en gedagtes lees. Myne was vir hom waarskynlik 'n oop boek.

Hy het nooit verduidelik wat sy rol was nie, en ook nie uit watter tradisie hy kom nie. Hy het my eenvoudig 'n sin nagelaat wat ek nooit vergeet het nie:

“Eendag, wanneer jy my werklik sien, met of sonder die skerms, sal jy weet wie ek is en waar ek is.”

Selfs as nuweling het ek die betekenis van daardie woorde verstaan.

Ek was 'n man wat aan die deur van 'n tempel klop en om lig vra. Nie materiële lig nie, want nie een van ons het vir 'n elektrisiteitsmaatskappy gewerk nie, maar die soort lig wat 'n mens in staat stel om jouself duideliker te sien.

Gino het die eerste gebaar van verwelkoming gemaak.

Toe kom Tonino.

As een van die mees gerespekteerde figure binne die instelling het hy my net 'n kort rukkie waargeneem voordat hy dieselfde vraag gevra het wat ek al baie keer

gehoor het.

“Waarom het niemand hom vroeër gesien nie? Waar was hy al hierdie jare?”

Die antwoord was eenvoudig.

“Hy werk in Cosenza. Hy is in Reggio Calabria gebore. Hy ken die halwe wêreld. Mense gee om vir hom. En hy is een van ons. Die enigste verskil is dat hy ná sy Katolieke doop nooit enige ander inwydings ontvang het nie.”

Daardie antwoord was genoeg.

Ek is toegelaat om op die gepaste wyse en op die gepaste tyd die pad te begin wat vir die Seuns van die Weduwee gereserveer is.

Van daardie oomblik af het Gino nooit my hand vasgehou nie.

Dit was nie nodig nie.

Sy blik en ’n paar woorde was genoeg. By hom kon ’n stilte meer onderrig bevat as ’n boek van vyfhonderd bladsye.

Toe het die dag aangebreek.

Ek het hom daar tussen die banke gevind.

Stil. Amper streng.

Die plek het ’n besondere houding vereis, eers innerlik, dan uiterlik.

Tydens ’n kort pouse in die buitenste ruimte van die Kamer van Oordenking, die Saal van Verlore Treë, het ons langs mekaar gestaan. Hy het na my toe gekom sonder om veel te sê. Tog het ons albei op daardie oomblik dieselfde emosie gevoel.

’n Emosie wat nooit vervaag het nie.

Drie-en-dertig jaar later is dit nog hier.

Miskien omdat sekere ontmoetings nie aan die verlede behoort nie.

Hulle hou aan om ons in te wy elke keer wanneer ons hulle onthou.

TFA

Ferdinando Frega

PS.

Nadat ek hierdie storie geskryf het, het ek gevoel asof 'n egte stuk van die mosaïek ontbreek. 'n Paar uur van nadenke gedurende die nag was genoeg om te verstaan wat dit was.

Daardie somer het Gino in sy villa by die see gebly. Hy het my verskeie kere uitgenooi om hom te besoek en een aand het ek uiteindelik die geleentheid gekry om aan sy deur te klop.

Hy het my verwelkom met 'n toegeneentheid wat ek nooit vergeet het nie, en dit was by daardie geleentheid dat ek Teresa, die vrou van sy lewe, ontmoet het.

Sy was jonk, elegant en natuurlik grasieus. Sy het nie behoort tot die kategorie mense wat ander probeer beïndruk nie. 'n Paar minute was genoeg om 'n lewendige intelligensie te bespeur, vergesel van 'n seldsame vermoë om die persoon voor haar te verstaan.

Sy het in die bankwese gewerk en 'n verantwoordelike pos bekleed. In die jare wat gevolg het, het ek merkwaardig soortgelyke opmerkings gehoor van vriende en kollegas wat haar goed geken het: Teresa het 'n ongewone intuïsie gehad en 'n buitengewone vermoë om die betroubaarheid van mense byna onmiddellik te beoordeel.

'n Natuurlike verstandhouding het tussen ons ontstaan.

Dit was maklik om te verstaan dat ons albei diep omgee het vir dieselfde persoon. Natuurlik op verskillende maniere, maar met dieselfde onderliggende toegeneentheid.

Ek het 'n suster van die hart gevind om voor te sorg. Sy het sulke dinge nooit in woorde uitgedruk nie, tog het ek dikwels die gevoel gehad dat sy iets soortgelyks

herken het.

Daardie ontmoeting het egter 'n nog belangriker uitwerking gehad.

Dit het 'n oortuiging bevestig wat die tyd nog nooit weerlê het nie: 'n goeie mentor openbaar homself byna altyd deur die oë van die vrou wat langs hom loop. Sy vervang nie die moeder nie, en word ook nie met haar verwar nie. Sy voltooi die menslike portret van die man.

En my mentor was een van daardie mans.

*Vriendelike groete,
Ferdinando Frega*